

[Christophersen.]

står med, og så hyggeligt eller så morsomt mener jeg altså ikke at man én gang til kan afslutte et helt finansår.

Jeg må måske lige tilføje, at vi vil, som vi har gjort siden 1894 tror jeg, naturligvis stemme for finanslovsforslaget i dets endelige skikkelse. Det er ikke et udtryk for, at vi accepterer forslaget, men det er et udtryk for, at vi accepterer, at staten naturligvis skal have en hjemmel for at kunne opkræve de nødvendige skatter og afgifter og afholde de udgifter, som et flertal her i folketinget er gået ind for.

Hagen Hagensen (KF):

Først må jeg bringe et par berigtigelser fra i går. Jeg kom til i anden omgang at omtale et forslag om ophør af filmcensuren som stillet af kristeligt folkeparti; det var CD. Jeg har beklaget over for kristeligt folkeparti den fejltagelse, der skete.

Dernæst skal jeg sige, at ved en forkert markering, hvilket også var min fejl, blev der fra vor side afgivet forkert stemme ad ændringsforslag nr. 326. Vor holdning til egnsudvikling fremgår af vores indstilling, hvor vi tilslutter os regeringens forhøjelse med 8 mill. kr. ad ændringsforslag nr. 327. Det være hermed berigtiget.

Ingen kan mene, at forholdene her i landet er tilfredsstillende. Ledigheden er alt, alt for stor, altså er beskæftigelsen for lille, renten er for høj, eksporten stagnerende, måske endda vigende, importen stigende, i al fald var den det indtil for kort tid siden, skatte- og afgiftsbyrden tyngende, grundlaget for vor økonomi gyngende. Forbruget er for stort, det gælder vel ikke mindst det offentlige forbrug, opsparingen er langt fra tilstrækkelig. Underskuddet på finanslovsforslaget er fortsat uhyggelig stort. Vi må lære at sætte tæring efter næring. Dertil er først og fremmest offentlige besparelser nødvendige. Det offentlige udgifter må sættes ned, og staten bør gå i spidsen dermed. Den lange linjes politik må anlægges og holdes.

Med vor indstilling om vedtagelse af finanslovsforslaget med de af os stillede ændringsforslag har vi givet til kende, at statens udgifter bør sættes ned ikke blot for det kommende finansår, men også for en længere periode fremover. De besparelser, som vi har stillet forslag om og ønsket gennemført, er ikke tilstrækkelige og omfattende nok, men viser på en række

områder tendenser til, hvordan vi kan komme videre.

Besparellesvejen er bedre at følge end den ødelæggelsens vej, der er omgærdet af øgede pengeindkomster uden reel værdi, men med nye skatter og afgifter som uvægerligt opvoksende ukrudt. Vi ser kendsgerningerne i øjnene og erkender, at der ikke kan skaffes balance på finansloven i 1977-78, men tilføjer, at balance på lidt længere sigt naturligt er målet.

Vi siger også, at vi ikke kan låne os ud af vor økonomiske krise, vi må søge at arbejde os ud af den. Vi er klar over, at vore valutaforhold har krævet optagelse af statslån i udlandet; vi har derfor måttet give stemmer til denne lånoptagelse, og vi har måttet affinde os med optagelse af indenlandske statslån. Det er endda nu således, at yderligere meget betydelige udenlandske og indenlandske lån er foreslået optaget.

Men vi advarer imod at følge lånevejen ret meget længere. Rentebyrden derved forekommer allerede at være særdeles stor, og den vil være stigende; dertil kommer også byrden med at skulle afdrage gælden. Det kan og må ikke være meningen, at vi lever det søde liv i dag for i morgen at vågne op til tømmermændenes bitre erkendelse af, at alt det forsømte skal indhentes og alt det forbrugte erstattes. Vi må leve op til hverdagen, som den er hver dag, og det betyder, at vi har ansvar for at sørge for dækning af de finansieringsbehov, som vi skaber. Derfor må vi arbejde med besparelser, vi må forstærke og fortsætte dette arbejde. Grundlaget for de kommende års finanslove bør skabes allerede fra i morgen. At vi har kunnet låne os igennem indtil nu borger ikke for, at vi kan fortsætte dermed, og der er da også allerede af flere ordførere i dag sagt noget herom.

Det skal siges med en vis reserveret anerkendelse, at regeringen og forligspartierne har trådt på bremsen, men der må mere til, det bliver nødvendigt at stramme finanspolitikken, og det bør ske gennem betydelige offentlige besparelser.

Jeg ved nok, at der er talsmænd inden for regeringspartiet, der siger, at man ikke må spare på de offentlige udgifter, for det kan skade beskæftigelsen, og vi er da også deltagere i beskæftigelsesplanen af februar i år, som efter beregningerne i øvrigt skal være selvfinansierende. Men beskæftigelsen skades, hvis